

Κροατία Ιούλιος 2020

Το πρώτο ταξίδι μας στο εξωτερικό κατά καιρούς του Κοροναϊού, όλα είναι συναρπαστικά και αβέβαια. Θα μας κάνουν τεστ, θα μας βάλουν σε καραντίνα, θα μας αφήσουν να γυρίσουμε στην Αυστρία, θα μας περιμένει καραντίνα στο γυρισμό; Τι θα γίνει αν το αμάξι πάθει βλάβη στη Σλοβενία, όπου δεν επιτρέπεται να σταματήσουμε όταν γυρίσουμε; Αμφιβολίες πολλές και συγχρόνως φοβερή χαρά, γιατί θα περάσουμε μια βδομάδα χωρίς συγκλονιστικά νέα σε μια πανέμορφη χώρα!

Λοιπόν, ξεκινήσαμε! Στις 3 Ιουλίου πάμε στη Ljubljana, όπου θα περάσουμε μια νύχτα, πριν συνεχίσουμε το ταξίδι μας στο Τρόγκιρ, Δαλματία. Ο καιρός είναι χάλια, βρέχει όλη τη διαδρομή, αλλά όταν φτάνουμε στη Ljubljana, σταματάει η βροχή και ο ήλιος βγαίνει, έτσι μπράβο!

Μένουμε στο ίδιο ξενοδοχείο όπως και πέρσι και ο ρεσεψιονίστ χαίρεται γι' αυτό, λέει. Εντάξει, το πιστεύουμε, γιατί πίσω απ' τη μάσκα του δε φαίνεται αν χαμογελάει ή όχι. Πάμε βόλτα στο γραφικό κέντρο και διαπιστώνουμε ότι οι Σλοβένοι είναι πολύ προσεκτικοί. Οι σερβιτόροι φοράνε μάσκα και οι πελάτες βάζουν μάσκα όταν πάνε στην τουαλέτα, ίσως καλύτερα...

Ξαναβρίσκουμε την αγαπημένη ταβέρνα μας, Slovenska Hiša, και πίνουμε μια μπιρίτσα πριν ανεβούμε με τρενάκι στο κάστρο. Και στο τρενάκι μάσκα, καλώς. Η θέα από πάνω είναι όμορφη, πάλι καλά.

Βλέπουμε πολλές ταβέρνες, αλλά καμία δε μας αρέσει τόσο πολύ όπως η Slovenska Hiša, όπου περνάμε τη βραδιά. Βρίσκεται στην όχθη του ποταμού Ljubljanica, έχει νόστιμα σλοβενικά μεζεδάκια και ωραίο κρασί, τι άλλο θέλουμε; Περνάει πολύς κόσμος και χαζεύουμε τους «ωραίους». Δυστυχώς οι περισσότεροι είναι πραγματικά ωραίοι, όχι όπως στην Αυστρία που σκάμε απ' τα γέλια κοιτάζοντας τους ανθρώπους. Επί τέλους όμως είμαστε τυχεροί και έρχεται ένας βλαμμένος με μια πινακίδα: „Vibrator Show, Table Dance, Lesbo-Show και Vip Lounge“ προσφέρει. Επί τέλους έχουμε πρόγραμμα για το βράδυ! Προσπαθούμε ο καθένας τουλάχιστον 18 φορές να βγάλουμε φωτογραφία απ' την πινακίδα, αλλά ο άνθρωπος τρέχει τόσο γρήγορα που δεν καταφέρνουμε να βγάλουμε μια καθαρή φωτογραφία, αλλά δεν πειράζει, αφού σας εξήγησα τι γράφει. 😊

Το κέντρο

ταβέρνα Slovenska Hiša

η θέα απ' το κάστρο

τα μεζεδάκια

ο μαλάκας με την πινακίδα

4.7. Ξυπνάμε και είμαστε ευτυχισμένοι. Στη Ljubljana περάσαμε καλά και τώρα μας περιμένει μια απολαυστική βδομάδα στο Τρόγκιρ. Είμαστε λίγο ανήσυχοι γιατί δεν ξέρουμε τι θα γίνει στα σύνορα της Κροατίας. Αλλά όλα πάνε καλά. Δεν περιμένουμε καθόλου, εκτός αυτού ο αυτοκινητόδρομος είναι ελεύθερος και το απόγευμα φτάνουμε στο Τρόγκιρ χωρίς κανένα πρόβλημα στη διαδρομή. Βλέπουμε πολλά αμάξια από Πολωνία, Τσεχία, Ουγγαρία και ...Σουηδία. Η Κροατία είναι μια απ' τις λίγες χώρες που δέχεται Σουηδούς.

Στο ξενοδοχείο Bellevue μας δέχονται πολύ εγκάρδια. Κι εδώ το προσωπικό είναι προσεκτικό και η ρεσεψιονίστ φοράει μάσκα. Μας δίνουν ένα μεγάλο, φωτεινό δωμάτιο με μπαλκόνι και ψυγείο και μετά μας καλούν στο μπαρ για ένα «σνακ». Περιμένουμε τη συνηθισμένη πορτοκαλάδα σε πλαστικό ποτήρι, αλλά μας ξαφνιάζουν μ' ένα τεράστιο πιάτο με ζαμπόν και τυρί, φρέσκο ψωμί, μισό κιλό κρασί και νερό. Μετά το «σνακ» είμαστε τόσο γεμάτοι που δεν μπορούμε πια να φάμε τίποτα σε εστιατόριο, μόνο βόλτες και πιοτά καταφέρνουμε. Το αρχαιολογικό κέντρο είναι απίστευτα ρομαντικό και η πλατεία είναι τεράστια, γεμάτη μπαράκια, σ' ένα απ' αυτά περνάμε τη βραδιά όλο ευχαριστημένοι.

ξενοδοχείο Bellevue - «το σνακ»

Τρόγκιρ

5.7. Πρωινό. Μια εξαιρετικά στοργική και γλυκιά σερβιτόρα μας καλωσορίζει στο εστιατόριο του ξενοδοχείου. Τα γερμανικά της είναι τέλεια, μεγάλωσε στο Βερολίνο, γι' αυτό. Εκπληρώνει όλες τις επιθυμίες μας, ακόμα και αυτές που

ούτε καν δεν ξέραμε ότι τις είχαμε. Ο καφές στο μπαρ είναι καλύτερος από τον καφέ στο εστιατόριο, γι' αυτό μας τον φέρνει κάθε μέρα από εκεί! Μετά το πρωινό θέλει να μας δώσει κέικ και ψωμάκια για το δρόμο, για να μην πεθάνουμε της πείνας, αλλά θα μπορούσαμε να σκάσουμε απ' το πολύ φαγητό, και αυτό είναι επικίνδυνο. 😊

Πάμε βόλτα στο Τρόγκιρ και βγάζουμε αμέτρητες φωτογραφίες απ' αυτό το γραφικό, μεσαιωνικό χωριό που ποτέ δεν καταστράφηκε από κανέναν εχθρό γιατί δεν ήταν αρκετά σημαντικό. Ευτυχώς!

Στο λιμάνι βρίσκουμε ένα γραφείο και κλείνουμε μια βαρκάδα για την επόμενη Τετάρτη. Μετά πάμε στην παραλία Duga Lapadusa και πηδάω αμέσως στην πεντακάθαρη θάλασσα. Βρίσκουμε μια θέση στη σκιά ενός δέντρου και όλοι διατηρούν την απαραίτητη απόσταση, εκτός από μια μεγάλη οικογένεια την οποία ενοχλούμε λίγο πάνω στις πετσέτες μας, φοβόμαστε.

Το βράδυ πάμε σ' ένα εστιατόριο σε μια όμορφη, μικρή πλατεία και τρώμε cenvaricici με ρύζι, λαχανικά, ajvar και σαρδέλες. Χαζεύουμε μια χοντρούλα σ' ένα μαγαζί η οποία δοκιμάζει ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Είναι συναρπαστικό σαν αστυνομικό γιατί όταν διαλέγει κάτι που την κάνει ακόμα πιο χοντρή, ανησυχούμε, θα το πάρει; Παρακαλώ, μην το πάρεις, μετά φοράει κάτι που της πάει... Κάποτε όμως τελειώνει το δείπνο μας και πληρώνουμε. Φεύγουμε και ξέρουμε ότι ποτέ δε θα μάθουμε αν επί τέλους αγόρασε κάτι ή όχι. Μετά πάμε στην πλατεία, καθόμαστε σ' ένα μπαράκι και διασκεδάζουμε πολύ μ' ένα αδέξιο σερβιτόρο. Μου ζητάει τον αναπτήρα μου για να κάνει φλαμπέ ένα κοκτέιλ στο διπλανό τραπέζι. Στην προσπάθεια αυτή λιώνουν τα πλαστικά καλαμάκια στο κοκτέιλ, μπράβο του!

6.7. Εκδρομή στο Σπλιτ. Πάμε βόλτα στο αρχαιολογικό κέντρο και σαν καθωσπρέπει τουρίστες βγάζουμε πολλές φωτογραφίες. Σήμερα κάνει πολλή ζέστη και γι' αυτό σερνόμαστε σ' ένα καφενείο στο λιμάνι. Πίνουμε μια σόδα και μετά θέλουμε να πληρώσουμε, δύσκολο πράγμα, γιατί ο Γιώργος κάθεσαι στο πορτοφόλι του. Βαριέται να σηκωθεί και γι' αυτό πρέπει να τραβήξει πολύ για να βγάλει το πορτοφόλι απ' την τσέπη του. Μετά κουράζεται πάλι γιατί πρέπει να βγάλει 2 χαρτονομίσματα απ' το πορτοφόλι. Δυσκολεύεται ξαναβάζοντας το πορτοφόλι στην τσέπη του – κάθεσαι πάνω της, γι' αυτό – και αναστενάζει βαθιά. Τα γέλια μου τον κολλάνε και συμφωνούμε: Όλα είναι απίστευτα δύσκολα! 😊

Γυρίζουμε στο Τρόγκιρ και πάμε να φάμε παγωτό. Έχουμε την εντύπωση ότι είμαστε πάλι σπίτι (!), η ζωή είναι εντάξει!

Το βράδυ βρίσκουμε «την ταβέρνα μας», κι εκεί θα φάμε όλες τις υπόλοιπες βραδιές των διακοπών μας: τη Μαριάννα. Έχει δαλματικές σπεσιαλιτέ, θα τις δοκιμάσουμε όλες! Paštica (μοσχάρι σε σάλτσα από κρασί με νιόκια) και

Brujet (σούπα με ψάρια και θαλασσινά) με πολέντα. Η σανίδα που φαίνεται μπροστά απ' το φούρνο βοηθάει τη γιαγιά μαγείρισσα να φτάσει τη σχάρα. Είναι πάντα χαρούμενη και δουλεύει με πάθος, για κάθε πελάτη ψήνει ψωμί με λάδι και σκόρδο, και όλα τα υπόλοιπα τα φτιάχνει με αγάπη, μας αρέσει πολύ.

Η γιαγιά μαγείρισσα στη Μαριάννα

Η σερβιτόρα Μίκι κι' εγώ

τραγουδάμε κροατικά

τραγούδια – και τα δύο που ξέρω.

7.7. Σήμερα βρέχει και φυσάει πολύ, είναι η κακόφημη μπόρα, μας λένε. Γι' αυτό περνάμε όλη την ημέρα στο δωμάτιο – διαβάζουμε, κοιμόμαστε, διαβάζουμε, κοιμόμαστε... Το βράδυ ο καιρός φτιάχνει και πάμε στη Μαριάννα. Σήμερα ο Γιώργος τρώει Raznici κι εγώ ψάρι. Στο διπλανό τραπέζι κάθονται 25 Ιταλοί, που τρώνε όλα τα ψάρια και θαλασσινά της Δαλματίας σε μια βραδιά,

έτσι μας φαίνεται. Ευτυχώς κάθονται μακριά μας κι έτσι κινδυνεύουν μόνο τα ψάρια.

Μετά πάμε πάλι στην πλατεία και χαζεύουμε παράξενους τύπος σαν αυτόν.

Ναι, ποιος ξέρει;

8.7. Σήμερα είναι η πιο συναρπαστική ημέρα των διακοπών μας, γιατί κάνουμε μια βαρκάδα με τον καπετάνιο Ίβαν. Το ταχύπλοο είναι πολύ πιο δυνατό απ' όλες τις βάρκες που έχουμε οδηγήσει μέχρι τώρα. Ο Ίβαν μας κάνει μαθήματα, μας διηγείται κι' εξηγεί πολλά για την περιοχή, μας πάει για μπάνιο σε όμορφες παραλίες στις οποίες φτάνεις μόνο με βάρκα, πάμε για καφέ σ' ένα μικρό λιμανάκι και τρέχουμε μέχρι το Σπλιτ και πίσω στο Τρόγκιρ. Έτσι τα βλέπουμε όλα απ' τη θάλασσα, μας αρέσει πολύ.

Τρόγκιρ – η τελευταία φωτογραφία είναι απ' το Σπλιτ.

Το βράδυ πάμε στη Μαριάννα και μας χαιρετάει πολύ εγκάρδια ο σερβιτόρος Ίβαν. Τα λίγα κροατικά που ξέρω τα επαινεί πάντα πολύ, γι' αυτό χρειάζομαι

κάτι καινούριο για να τον εντυπώσω και απόψε. Αλλά πρώτα τρώμε, Mučkalica, μια σούπα από κοτόπουλο, λαχανικά και ρύζι, νόστιμο. Και τώρα έρχεται η στιγμή που θέλω να δοκιμάσω τη δράση της έκφρασης που έμαθα απ' τη Μίκη: „Još jedna runda!“ φωνάζω για να παραγγείλω και άλλες δυο μπίρες. Όπως το περίμενα σκάει απ' τα γέλια κα φωνάζει: „Gimme five!“ Έγινε, αλλά τηρώντας την απαραίτητη απόσταση. 😊

Τον αποχαιρετώ με „vidimo se sutra“ («Τα λέμε αύριο») και πάμε στην πλατεία όπου γνωρίζουμε ένα ζευγάρι απ' τη Σουηδία. Συμφωνούμε να βρεθούμε αύριο στην παραλία Duga Labadusa, να φάμε μετά στη Μαριάννα και ύστερα να ακούσουμε μια συναυλία στην πλατεία.

9.7. Πάμε στην παραλία Duga Labadusa και είναι υπέροχα. Ήλιος, πεντακάθαρη θάλασσα με πολλά ψάρια και κοχύλια. Μόνο οι Σουηδοί λείπουν... Το βράδυ μαθαίνουμε ότι μας περίμεναν όλη την ημέρα στην άλλη πλευρά της παραλίας, τι κρίμα...

Το απόγευμα αγοράζουμε σουβενίρ, κάνουμε τις βαλίτσες μας και πάμε στη Μαριάννα. Οι Σουηδοί πάλι δεν έρχονται... Ο Ίβαν ρωτάει για τα κροατικά μου, ας περιμένει λίγο ακόμα. Η ίδια η Μαριάννα, η μαγείρισσα και η σερβιτόρα Μαρία μας χαιρετούν εγκάρδια, φαίνεται ότι μας έχουν συνηθήσει. Τρώμε ακόμα μια φορά τα νόστιμα που φτιάχνει η γιαγιά μαγείρισσα και οι Ιταλοί στο διπλανό τραπέζι τρώνε τα τελευταία ψάρια της Δαλματίας και 2 τεράστιες μπιρζόλες. Απίστευτα πόσο τρώνε! Μετά αποχαιρετώ τον Ίβαν: „Laku noć i sladki snovi. Vidimo se sljedeći godine“. («Καλή νύχτα και όνειρα γλυκά. Τα λέμε του χρόνου»). Ο Ίβαν εντυπωσιάζεται, έτσι μπράβο. Πάμε στην πλατεία και καθόμαστε στο τραπέζι κοντά στη μουσική που μας κράτησε η Μίκη. Καλά, όχι τόσο κοντά στη μουσική, γιατί η πλατεία είναι τεράστια, ο χώρος για τους χορευτές επίσης, αλλά στον ορίζοντα βλέπουμε τους μουσικούς. Αργότερα

έρχονται και οι Σουηδοί μας, ο Τίμμη και η Ιοζεφίνε, και υποσχόμαστε αιώνια φιλία, αμοιβαίες επισκέψεις και όλα αυτά. Ο Τίμμη παραγγέλλει πανάκριβη σαμπάνια και αυτό σίγουρα θα είχε γίνει το μεγαλύτερο μεθύσι της ζωής μας, αλλά επειδή πρέπει να γυρίσουμε αύριο στην Αυστρία, τους αποχαιρετάμε σχετικά νωρίς και πάμε για ύπνο.

10.7. Ξέρουμε ότι πρέπει να πάμε κατευθείαν στη Βιέννη, γιατί οι σλοβένοι δεν αφήνουν τους τουρίστες απ' την Κροατία να περάσουν τη νύχτα στη Σλοβενία, γι αυτό φεύγουμε ήδη στις 10. Στη ρεσεψιόν μας χαρίζουν μηλόπιτες, για να έχουμε κάτι να τσιμπήσουμε στο μακρινό ταξίδι μας. Και φύγαμε. Τόσο γρήγορα... Αλλά θα γυρίσουμε κάποτε, εννοείται! (Πρώτα όμως θα έρθουμε στην Ελλάδα, τη νοσταλγούμε πολύ!) 😊

Έχει λίγη κίνηση και μετά από τρεις ώρες φτάνουμε στα σύνορα με τη Σλοβενία. Ελέγχουν τα διαβατήρια μας και τέρμα. Αλλά ποιος ξέρει τι θα μας περιμένει στα σύνορα με την Αυστρία;;; Θα μας κάνουν τεστ κορόνα, θα μας θερμομετρήσουν, θα μας βάλουν στην καραντία, θα μας σφάξουν;;; Ανησυχώ λίγο, ο Γιώργος όχι, λέει... Μετά φτάνουμε στα σύνορα και... τίποτα: Οι σλοβένοι κοιτάζουν τα διαβατήρια μας και οι Αυστριακοί ...ούτε καν δεν ενδιαφέρονται για μας. Δεν έχει τον παραμικρό έλεγχο! Από τη μια μεριά αυτό είναι ευχάριστο για μας, αλλά απ' την άλλη μεριά το βρίσκουμε πολύ ανεύθυνο και δεν έχει καμία σχέση με όλα αυτά που γράφουν οι εφημερίδες.

Στις 6 το απόγευμα φτάνουμε στη Βιέννη. Πέρασαμε ωραία, είχαμε μια βδομάδα χωρίς τρομερά νέα και πατρονάρισμα απ' τον κύριο καγγελάριο, με καινούριες εντυπώσεις και εγκάρδιους ανθρώπους, χαιρόμαστε που τολμήσαμε να κάνουμε αυτό το ταξίδι και περιμένουμε με ανυπομονησία καινούριες περιπέτειες, σίγουρα στην Ελλάδα μαζί με τους φίλους μας που μας λείπουν πολύ! 😊